

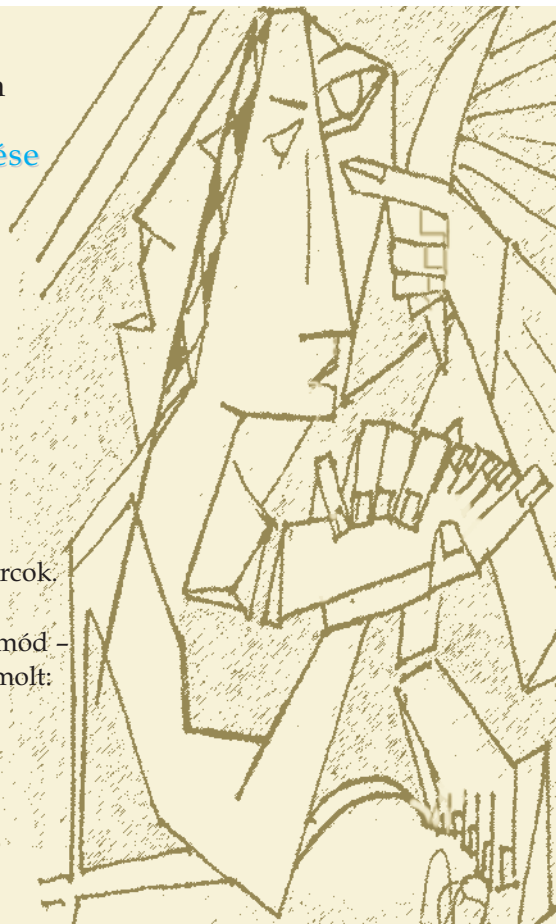
Vasi Ferenc Zoltán

Formák szerveződése

A csönd laza: a lélek.
A fű nyújtózva neszez.
A szellőezüstje: nyugalom.
A fák kiáltozása: alkony.

Soha senkit se egyedül.
Sűrű fény vakon menekül.
Első lélegzet a világból,
ha az elv magányba kerekül.

Majd viszonyt kezdenek az arcok.
Egymásért tesznek,
mert a létezőmód –
általunk önálló formákba bomlott:
Éljünk teljességet – árnyak:
ének!

Vasi Ferenc Zoltán

Borongolat

Nem hiszem el.
Egyszerűen ez is megtörténhetett.
A nagy nemzedéki dalnok,
Cseh Tamás, halott.
A szoba sarkaiból
mégis hallani vélem a dallamot...
S hogy épp anyám
születésnapján
rejtik a mélybe,
létformát váltva,
mint negyvenegyben, épp azon a napon
a Nyugat helyett a Magyar Csillagot ---
Magyar Csillag, krumplivirág:
Háború, háború, háború! -
addig nem nyugszik el a Lélek,
míg át nem adta lőszerkészletét,
hogy: védjétek a szellemi hont,
dobozgitárral, húrokkal, békességgel;
szereppel, szóval, meggyőzéssel,
kinek amint jutott az
egy égbolt alatt, az időtlenben
mindenki egyforma-éltes,
lűktet a szíve: Fény az űrben!
S magához vonzza a hitben következőt,
göröngyöt tapaszt a Föld nevű bolygóhoz,
a mennyei lajtorján végigjárja
a csillagképeket, - s nem csupán
lemezei őrzik a megtartandót,
de egész lénye,
lényege, hogy magyar volt (magyar holt),
elkötelezett a feltámadásra az újdonság-
megszólíttóságban: folytató
generációk sora.
Itt a kezdet, ott a végét. Sírhanthok.
Em-lények. És más ilyenségek.
Egymás után mennek el az elől haladók.

Cseh Tamás fejfája

Előre vitte az útja,
a holtak völgyébe zárta,
száll a síri csend felette,
itt-ott felhangzik éneke,
mert a magyar fül nem feledte,
s a lemezkorong forog tovább.

Örökérvényű, égi dalnok,
örökérvényű színész,
Bereményi és sokak lelki társa,
hát a sátrát a magasba tette át,
onnan szórja magyar tájra
hant alá szállt gitárdallamát.

Rövidebb fohász

Világegyetem Ura, Apostoli Mátka -
Költők nagy Sorsfogoltja,
Égből alászálltak
Izzás-Fehér Rózsalángja,
Eleven Tűz Imazuhataga és
Kora-alkonyi Bárka ,
sziklákat Kristályosító s Embert
szikrázó Hatalmas Lény,
csontot kelesztő Édeni Kalács,
és Szivárvány Hétfokúság !

Engedj Jót teremnem,
s a Teremtésben
meg nem állni -
folyvást tenni, tenni, tenni!
Eredményesnek lenni.

Áfra Piroska Csipke

Amikor a hullámok megállnak...

I.

Aranyos homokszemek
türkiz vízcseppekkel táncolva
születnek kékeszöld csillámokká...
Hófehér hattyúk libbennek
örök díszként a víz tetején.
Továtűnnek csilingelő hópihékké
válva a távoli horizonton.

II.

Vajon, hány lélek látta e tündöklő csodát?
Véste kőbe itt, legszebb szerelmes mondatát...
S kódolta a jelet, hogy e kék tengerszelet
szeretne szállni, mint hullámszó fellegek.
De itt kell maradnia, mert cseppje rengeteg!

S csak hull-hull millió szivárványkönnyre
és lassan, lassan szívben megkövülve,
mint a test: földhöz kötve,
de lelkében szárnyal szabadon –
vándorútján elkíséri, mint égi hatalom: az idő.

III.

Hajnalodik! Széttörik az álom!
A tó mélyére hull minden gondolat,
mint zátony rága hajódarab a víz alatt.
Fehér sirályok úsznak az ég kupolája alatt.
A csobbanó víztükör csendre int.
A Napkelte, a virágok kelyhére tekint.
Jelt ír egy új nap megint...

Majd a táj, bakancsra cseréli
virágos papucsait.
Talpal a lucskos avarban,
az élet körforgása szerint.
A hullámok megállnak,
s jégvirágok fedik az
alvó Balaton égszínkép szeméit.

Sinkó Adrienn

Hazavágyom

Bodzavirág illatú a
honvágy, akác-fürtjeibe
asszonykacajt tűz a hajnal.
A kenyeres füttye ide-
festi pírját tejbőrére.
Könnycsatornán ered vére.

Hangja vonatrobajjal szótt
harangszó, nyárfapihén száll.
Csalánnylve sajgón simít
és szívkoszorúmban kószál.
Ujja nyomán fenyőgyanta
csenget ünnepet nyaranta.

Íze túlsózott tetejű
krumplis lángos – puhán telít;
piros ringló üveg alján
kísértő lelke – andalít
s elvadít attól, ki lettem,
vágykarómhoz kötözötn.

Az illúziók vége

Te is meggyűlölsz majd egyszer.
Édességünk minden cseppjét
kiszűröcsöljük, és csak vegyszer
csöpög közös poharunkból,
s véralagutaink mélyén
nem lesz több hormonkarambol.
Galériádból kikopik
széppé retusált képmása
arcomnak, és ütve sikít
vásznaim lágy lobbanása.
Nem fogod földi keretbe
égbe törő vonalaim,
egy akvarellből kifolyva

csorgok szerelmünk falain.
Nyugalmad egyszer közöny lesz,
kacat-kincseim: felesleg;
s tenyér-térképeimen
már ihletnek sem kereslek.

*

Tamás Zsolt

*„Az ember feladata, hogy
beteljesítse a Teremtést”
C. G. Jung*

Gondolatok a Teremtésről

Magamnak kiáltok.
Hát Kinek kiáltásak?
A tér üres, fekete csendjébe
Szavakkal vágok.

Labdát fújok
A horpadt mellű anyagból.
Játszani hívlak,
Hogy legyen,
Mi múlik.
Időt szorítok
Két pillanat közé.

Sár ízű szavakkal
Formázok, tépek
Lélegzetek közé
Némi feszültséget.

T. Ágoston László

Asszonyverők

- Különös teremtménye Istennek az ember – mondta elgondolkodva a keze alatt sziszegő, jajgató szomszédasszonyának Tóth Róza, miközben a sebét fertőtlenítette valamiféle olcsó kölnivel. – Addig nem tud a seggén maradni, míg bele nem rúg valaki. Akkor aztán dühöng, ordít, és meg nem nyugszik, míg nem talál valakit, vagy valamit, akibe ő is belerúghat.

- Jaj, ott óvatosan Rozikám, mert nagyon fáj! – húzta el a fejét a másik. – Majd tegyél rá egy kis alapozót, hogy ne látsszon annyira!

- Jó, majd teszek – bólintott rá, aztán folytatta az elmélkedést. – De ennél már csak az asszony különösebb, vagy hülyébb, mert hagyja magát. Mi az, hogy hagyja? Némelyik nem is érzi jól magát verés nélkül. Azt mondja; „már nem is szeret engem az uram, mert két hónapja egy árva pofont se adott.”

- Tudom, hogy te nagyon utálsz az ilyen férfiakat, de ez azért túlzás. Szeretném én látni azt a nőt, aki a verést hiányolja!

- Jól van, akkor menj föl a harmadikra, és jól nézd meg a Bartosnét. Ő például egy olyan.

- Ja, a Teri? Az tényleg nem százás. Igaz, a férje se látszik komplettnek. A minap is jövek haza, ott áll a pasas a folyosón és azt dúdolgatja maga elé, hogy „a pénz számolva, az asszony meg verve jó.” Mondom: mi van? Azt mondja erre: „asszony még csak volna, de pénz egy garas sincs.” Hát mondom, ez hülye, és

otthagytam. Másnap hallom ám, hogy tökrészezen agyba-főbe verte a csajt.

- Hasonlóképp, mint téged a Balázs. Mondd, megpróbáltál már egyszer is visszaütni neki?

- Á, azt nem lehet. Olyankor mérges, mint a pulyka. Agyon is ütne. Így én elszaladok, ő meg előbb-utóbb megnyugszik, kialussza a részegségét, aztán térden állva kér bocsánatot. És még ajándékot is kapok tőle.

- Te meg örülsz, hogy megbocsáthatsz, és várod a következőt...

- Most már nem. Vége, ez volt az utolsó. Megyek az orvoshoz látletért, és följelentem. Sőt, a cuccát is kidobom a folyosóra. Már rég megtettem volna, de hát így, túl a negyvenen hol kap ilyen rendes férfit az ember lánya? Aki tetszene, az már mind nős, családja van. A linkóciakkal meg mit kezdhet egy magányos nő?

- Te tudod... Én nem bujtogatlak, Mari, de az biztos, hogy kirúgnám.

- Naná, hogy kirúgom! Ma lesz a napja. – ezzel fölkapta a táskáját, és már indult is, hogy végrehajtsa a nagy elhatározását. Róza meg elrakta a fertőtlenítő szereit, és szétvetett lábakkal leült a hokedlira, mint aki egy keményen átdolgozott nap fáradalmait akarja kipihenni. Családon belüli erőszak – motyogta maga elé. – Lassacskán már a csapból is ez folyik. Tiltakozunk, intézkedünk, elítéljük... Aztán kiderül, hogy a parlamenti képviselő is veri az élet-társát. De azért a törvényt megszavazza. Szigorúan büntessenek meg mindenkit, akinek nincs mentelmi joga. No, erre köss csomót, Tóth Róza!

Neki is megvolt a maga Patics Jóskája. Őrült nagy szerelem volt. Majd megza-

bálták egymást. Még házassóként is összeölelkezve jártak az utcán. Egyszer a mozi előtt kiröhögte őket egy pasas, mert a reklámposzter alá álltak, és pont úgy smároltak, mint a plakáton a színészek. Ez a hülye Jóska meg visszakézből akkora fülest akasztott le neki, hogy majdnem körbecsavarodott a feje. Aztán persze a filmet nem látták, mert gyorsan olajra kellett lépni, mielőtt kiérnek a zsaruk. A jegy meg ott lapult a zsebükben.

Voltak ilyen ziccerek...Csak akkor volt gubanc, amikor túsarkú cipő volt rajta és sürgősen el kellett hagyni a terepet. Rohadt nehéz volt benne futni. Utána viszont akkorát lehetett szeretkezni, mint az ólajtó... Egyszer a Petőfi utcai kocsmát is kipakolta a Jóska, mert egy részeg főszer rákacsintott. Mármint hogy őrá. Olyan balegyenesei voltak, mint a Papp Lacinak. Igaz, őt soha nem látta bokszozni, de mondták az idősebbek.

Csak a gyerekeket nem szerette ez a Jóska. Amikor megmondta neki, hogy terhes, nem szólt az egy árva szót sem, csak kivett a hűtőből egy üveg sört, kiállt az ajtó elé, egy nyeletben leküldte, aztán földhöz csapta az üveget és vérben forgó szemekkel megkérdezte: „elveteted, vagy kiverjem belőled?”

Elvetette, persze, hogy elvetette. Mi más tehetett volna? Akkor is elvetette volna. Ha nem pofozza meg a vigyázatlansága miatt. De miért csak neki kell vigyáznia?

– Azért, mert nálam van a pofonzsák – mondta Jóska a szeme elé tolva lapáttenyerét. – Márpedig ha én annak kinyitom a száját, és alálöklek, akkor neked annyi. Bármikor utcára tehetik az embert, ez meg gyereket akar... Normális az ilyen?

A harmadik verés után hazaköltözött a szüleihez. Az anyja faggatta, hogy miért. Amikor megmondta, az asszony széttárta a karját és hitetlenkedve nézett rá.

– Ezért hagytad ott? Jobban keres, mint az apád! Hülye vagy te, Rozi, mindig is az voltál... Azt hiszed, engem nem vert az apád? Néha még most is leakaszt egy-egy fülest, ha rossz passzban jön haza a kocsmából. Igaz, én se sajnálom tőle a sodrófát. Így aztán megvagyunk... De más mondok neked. Az ügyvéd felesége, tudod, a harmadikon a sarokban, akkora monoklival jött le a minap a lépcsőn, mint egy ház... Egész nap azon mulattunk a Bakosnéval. Na, hát ezek az úriemberek... Gyereked akármikor lehet, a munka viszont nagy szó manapság. A biztos munkahely aranyat ér.

Nem szólt vissza, nem vitatkozott. Minek? Úgy se tudná meggyőzni az anyját. Megnézte a hirdetési újságot, és elindult albérletet keresni. Azóta csak a nagy ünnepeken kopogtat be a szüleihez. „Hogy vagytok? Mi újság? Jóccakát!” Ennyi.

Aztán, ahogy telt-múlt az idő, elkezdett hiányozni valami. Nem a férj, csak a gyerek, akiről gondoskodhatna, mint más asszonyok. Alapvetően szerencsésnek mondhatta magát. Volt munkája, normális fizetése, barátai. Egy étteremben dolgozott. Konyhalányként kezdte még tizenhat évesen, aztán elvégzett egy tanfolyamot és pincér lett. Szeretett a vendégek között forgolódni. Ha a tanácsát kérték, szívesen, mosolyogva válaszolt. Ha kellett, azt is elmagyarázta, hogyan párolja a szakács a zöldséget, hogyan lesz olyan omlósan puha a hús. Igaz, ő soha

sem próbálta ki ezeket a recepteket.

A főnök is szerette, elégedett volt a munkájával. Amikor a régi tulajdonostól átvette a boltot, az volt az első intézkedése, hogy Rozit előléptette főpincérnek. Mi tagadás, tetszett neki a nő. Rozi se vetette meg az elegáns, mindig udvarias üzletembert, aki gyakran magával vitte a beszerző körútjaira konzultánsként. Azt azonban eleve tudta, hogy bármivé fejlődjön is ez a szimpátia, nem lehet több barátságnál. Ahogy az már lenni szokott, előbb-utóbb úgy összeemelegedtek, hogy két borkóstoló közt egymást is megkóstolták. Amikor kiderült, hogy a kóstoló eredménye pozitív, a férfi följánlotta, hogy költözzön hozzá. Rozi azonban ragaszkodott a függetlenségéhez, csupán a lakását cserélte nagyobbra. Ide született a kis Veronika. Az apja ott várta a kórház folyosóján sétálgatva, mint a többi rendes apa, s maga jelentette be a nagy eseményt az anyakönyvi hivatalban. Természetesen az ő nevét viseli a gyerek, de házasságról szó se esett köztük.

A kislány nagylánnyá cseperedett, és ahogy az már lenni szokott, hozzá is bekapogott a szerelem. Róza féltő gonddal óvta lányát nemcsak a szélről, hanem a viharos, nagy érzelmektől is. Mesélt neki a régi diszkókról, az ő Patics Jósikájáról, meg azokról a randa, erőszakos férfiakról, akik csak azt akarják egy buta, szerelmes kislánytól, aztán otthagyják a bajban. Régen is így volt, most is így van ez. Sorolni lehetne rá a szomorú példákat.

Veronika csak hallgatta, és elnézően mosolygott anyja intelmein, aztán a konyhai falvédőre mutatott.

– Mi az, édes lányom, mi újdonság van

azon a régi falvédőn? Még a te születésed előtt hoztam Erdélyből. Gyönyörűek azok a hímzések... – mondta Rozi.

– Nincs azon semmi újdonság, édes jó anyám – mondta a lánya nevetve. – De ha jól megnézed, talán te is észreveszed, hogy nem ma léptem le róla.

Rozi szája szinte tátva maradt ekkora szemtelenség hallatán. Jó időbe telt, mire válaszolni tudott.

– Hát... édes lányom, piszok nagy szerencséd van, hogy nincs apád, mert ezt hallva biztosan fölpofozna.

– Az lehet – nyelvelt tovább a fruska, – de volt nekem egy olyan előrelátó, bölcs anyám, aki nem tartott rá igényt. Így aztán nagyon jól megvagyunk családon belüli erőszak nélkül is.

Tényleg jól megvoltak mindaddig, míg Veronika nem engedett Bárány Feri csábításának, és anyja intelmei ellenére hozzá nem költözött. Csendes, jó fiú volt ez a Feri, különben gépészmérnök, aki úgy szerette azt a lányt, majd megette. Még az anyját is hajlandó volt elviselni a be nem álló szájával, és állandó gondoskodásával együtt. Rozi hordta nekik a kaját az étte-remből, ezzel is leplezve, hogy a lánya egy tükrötjást se tud megsütni. De minek is törte volna magát vele, hiszen az anyja se főzött soha. Kinek, minek főzőcskézett volna? Egyedül az zavarta ezt a Feri gyereket, hogy épp olyan locsi-fecsi volt, akár az anyja. Nem elég, hogy a barátnőivel vihorászik, még azok fiúival is koketál. Ő persze tagadja, de ha az embernek van szeme, látja... Többször is megkérte, hogy ne tegye, mert ő ilyenkor nagyon hülyének érzi magát, és úgy gondolja, mindenki rajra nevet. A lány azonban csak

mosolygott a féltékenységén. Talán tett is neki.

– Attól félsz, hogy ellopják a számat? – vonogatta a vállát. Erre Feri töltött egy kupicával és szó nélkül kiürítette a poharat. Aztán még egyet. A harmadik után megkérdezte a mellette ülő fiútól:

– Nagyon tetszik az élettársam? Tényleg gyönyörű nő. Én is piszkosul csípem. De tudod mit? Legyen a tiéd, vidd!

Szó szót követett, aztán elcsattant az első pofon és egymásnak estek. Később már azok is, akik szét akarták választani őket. Hogy, hogy nem, Veronika csábító kék szeme alá is került egy monokli. Ki, miért, hogyan? Soha nem derült ki. Feri váltig állította, hogy ő a közelében se volt. A folt azonban valahogy mégis oda került...

Veronika másnap visszaköltözött az anyjához. Miután Feri kialudta a kisüsti házi pálinka és a bokszeccs fáradalmait, nyomban utána eredt és térden állva kért bocsánatot. A lány ragaszkodott hozzá, hogy az anyját is kövesse meg. Megtörtént. Olyannyira, hogy még azt is megígérte Rózának, hogy hamarosan megtanul főzni.

– Rozi néni, én mindent megteszek – hadarta. – Mindenkitől bocsánatot kérek, leszokom a féltékenységről, kidobom a konyakos üveget, meg a szilvapálinkásat is. Leszokom a borról. Nem érdekel többé a speed, és csuklóból törjön le mindkét kezem, ha füves cigarettát sodrok.

– Istenem, de szépek is a fiatalok – sóhajtott föl Rozika. – És milyen szépek voltak azok az idők, amikor még csak az italról kellett leszoktatni a férfiakat...

Fodor Domonka Gabriella

Néha valaki

Néha kevés szó is elég
Egy csillag leadja égi jelét
Egy bolygó fényes orcáját
Fordítja feléd – csobogó
Zuhatag friss permetét
Szórja arcodba a szél
Érzed a Nap melegét
Néha egy szó is elég
Ha valaki kitarja szívét.

Talpalatnyi hely

Megszűntem versíró lenni
Akár a fagyott föld fölpuhul
Megszűntem szerelmes lenni
Ahogy a pára hajnalon megritkul
Megszűntem boldog lenni
Miként a nyár sietve elvirul
Megszűnök embernek lenni
Ha a sötétség egészen rám borul

Szó

Olyan a szó, mint a lant
Megpendited, és dal fakad

A szó olyan, mint a síp
Megfújod, és fájón hasít

A szó olyan, mint hegedű
Érzelmes, vibráló derű

Olyan a szó, mint a gitár
Játszik érzelmeid húrján

Joe Jonson

Az Öreg

Az Öreg aznap reggel is munkába indult. Épp úgy, ahogy harminc éve mindig. Kicsit ugyan gyengébbnek, fáradtabbnak érezte magát mint máskor, de igyekezett nem figyelni rá. Hiszen várják a gyerekek! Imádta a gyerekeket, és ők is imádták az Öreget. Persze az volt a dolga, hogy foglalkozzon velük, de ő szerette is őket. Munkáját nem munkának, hanem hivatásnak tekintette, és mindig azon volt, hogy a kis védenecsei jól érezzék magukat. Nem is lehetett panasz a munkájára az alatt a harminc év alatt.

Aznap is igyekezett pontosan érkezni a reggeli forgalomban. Befordult az utolsó sarkon, és már látta a csemeték színes kabátjait, ahogy lelkendezve integettek feléje.

Ekkor váratlanul gyengeség fogta el, és minden ereje elfogyott. Mintha megpattant volna benne valami, s korábbi lendülete semmivé lett. Tétován megtett még néhány métert, de többre már nem volt képes. Bámészkodó járókelők kapták arra riadtan a fejüket, ahogy hörögve, erőlködve próbálta tovább vonszolni magát. Még látta a távolban álló gyerekek ijedt arcát, de aztán minden elsötétült előtte.

Mikor magához tért borzasztó fáradtnak és gyengének érezte magát. Egy segélyhelyen volt és éppen szakemberek vizsgálták. Igyekeztek segíteni rajta, de ő érezte, hogy körülötte kezd a szoba mindjobban kifordulni a sarkaiból, s tudta lassan kicsúszni a létből. Nem érzett fájdal-

mat, csak ólmos fáradtságot. Lejárt az ideje itt a földön, de nem volt szomorú. Ez az élet rendje. Csak a gyerekek fognak hiányozni neki. Holnap reggel már hiába várnak rá.

Légiesen könnyűnek érezte magát, mintha csak lebegne. Aztán úgy tűnt mintha lassan, de egyre gyorsulva emelkedne. A magasból még látta, hogy a körülötte szorgoskodó gyógyítók egyike kérdőn ránéz társára, mire az lemondóan megrázza a fejét, aztán a világ eltűnt, és ő belesüppedt valami puha, fehér fényességbe. Az utolsó gondolatai a gyerekek voltak. Bárcsak még maradhatott volna velük...

...A szakemberek összenéztek. Minden hiába! Letették a szerszámaikat, és egy hátsó ajtón keresztül, a szerelőműhely udvarára tolták az öreg, végleg javíthatatlanná vált iskolabuszt. Ütött-kopott festékrétege alól itt-ott már elővillant a fémfelület.

Megdörrent az ég, majd hamarosan szakadni kezdett az eső. Széles patakokban folyt le a víz a végleg elcsendesedett busz ablakain, s a rozsdás csendben hozzálátott, hogy végleg eltüntesse az Öreg földi porhüvelyét...

...Villámcsapásszerűen tért vissza a létezésbe. Fiatalnak, erősnek, de valahogy furcsán könnyűnek érezte magát. Észrevette, hogy a motorját kiszerelték, a kerekeit valami szilárd anyaggal töltötték fel, és kerékbilincsbe fogták, hogy ne tudjon elmozdulni. Viszont az üléseit felújították, egy új, éles hangú dudát szereltek be, és a külső festése is úgy

ragyogott, úgy szikrázott rajta a nap fénye, mint új korában.

Aztán egyszer csak megjelentek a gyerekek! Csapatostul jöttek, s egy áhítatos, csodálkozó pillanatig megálltak, és megbámulták a hatalmas, gyönyörű buszt, a játszótér új szenzációját, majd zsisongva, boldogan a birtokukba vették. Próbálgatták az üléseket, tekergették a kormányt, egymással versengve nyomkodták a dudát. Nem tudtak betelni vele. Az Öreget határtalan, földöntúli öröm töltötte el. Most már mindig a gyerekekkel lehet, és egész nap együtt játszhatnak! Úgy érezte révbe ért, ez a mennyország. Boldogan dudált és villogtatta a fényszóróit, a vidám, hangos nevetést pedig messze sodorta a játékos, tavaszi szél...

Szántó Ilona

Meditáció

Versek, vagy ki tudja mik voltak:
rímfüzérek, asszonyszült sóhajok,
de ringattak, mint egy vonat,
fénylettek, ahogy a sín ragyog.

Amortizáció

Kallódnak versek és értékek.
Kallódnak értékes emberek.
A közöny malmai örölnek:
Halványul, üszkösödik a tett.

Sütő Fanni

Gyere fel a dombra

Matyómintás ég borul fölénk,
s bár felénk még a madár sem jár,
azért te meg én kettecskén
boldogan heverünk patchwork kertecském
folt-füves, selyemhús ölen.
Az ég padlását kékre festi az északi fény,
kényes hártaként feszül rajta a szivárvány.
Látogass meg máskor is, gyere fel a
dombra,
ott lakom én,
túl az óperencián,
a világ legvégén.

Ugróiskola

Hétfőn huppantam, kis leányka voltam,
hajam szalaggal két fonatba fontam.
Kedden koppantam, sártortát sütöttem,
egész nap magamat bámultam tükörben.
Szerdán szökkentem, mint a virág szárba,
Szerelmes rúzsöröst kentem fel a számra.
Csütörtök csókot ugrasztott ajkamra,
a babám karjában nő lettem hajnalra.
Pénteken pártát tűztem a kontyomra,
kék csipkeharisnyát húztam a combomra.
Szombaton szépen nászruhába bújtam,
és aranykarikák csapdjába hulltam.
Vasárnap végre, én is megértettem,
Fehér gyászban szabad életem temettem.

Lelkes Miklós

Könyvek világa

Nikolits Árpádnak

Azt kérdezte egy Költő, aki a nép,
az ország sorsát a szívére vette,
hogyan ment-e könyvekkel a világ elébb
(Vörösmarty). A reformkorban messze
előre látott. Ily küzdő világban
gyakran csupán csak magyar szalmaláng van
nemes eszméért, de olykor kilépne
jó irányban Petőfi büszke népe.
(S ha elbukik? Bár dicsérőt ír róla
furcsán mozaikkockás Európa
kevés látója, – de szomorú árny van
kilengő kisvilágban, nagyvilágban.)

– A könyveket, azt kérdezed, szerettem?
Nyomdász ősök vére van ereimben.
Nem tagadom, a világ megy előre,
a JÓ felé, – de ROSSZ maradt, s a dőre
nép többsége még ma is hamis hitben.
Névet az Ördög: én vagyok az Isten!

A könyvek akár az emberek. Őket,
ha értőn olvassák, később még nőnek
az Idővel, – máskor meg kisebbednek,
ha génjeikbe eszme rosszat rejtett
(gyilkosokat ma is rossz eszme éltet,
világtesten gennyes, bűzös fekélyek!).

Ó, mennyi könyv, – és mennyi-mennyi szándék!
...de tévednék, ha rendszert mégsem várnék:
a társadalmak változó világát
ellentétek, s harcaik egyre járják
(vakság nem látni át ennek a titkán, –
erről szólt a Kommunista Kiáltvány),
s hány könyv szónokol aljas pénz-parancsra!
(S mennyi mindent elhisz isten sok barma!).

Kevés a jó könyv – most. Gyermekezzemekkel
mosolygó és mesélő? Olyan nem kell!
(Lassan már gyermek sem. Ország, nem látod
milyen erők okozzák népiirtásod?)
A Szépség Könyve sem kell: tavaszének,
mit virágszínnek dúdolnak a létnek,
nyár szeretet, édes gyümölcsű Éden,
mely ringatta fénybölcsős Messzeségem,
majd kedves szóval hívott esti holdat
dísznek a vershez, szívhez jutalomnak..
Ám megtévesztő könyvet írat Érdek,
azoké, kik igaz szavaktól félnek,
a szégyenére e kornak, korunknak
(a gyökerek mély múltba visszanyúlnak!),
s a tömegek La Fontaine szép meséjét
máig sem értik, bámulnak a kék ég
szenteskedő fehér felhősorára
(e bámulásnak igen nagy az ára, –
kicsalja, viszi sajtjuk ravasz róka,
s nem gondolják át: ki is tehet róla?).

Könyvek világa, – emberek világa,
de ember-világ, ha börtönbe zárja
az Igazat, s vele együtt a Szépet,
csillagerdőt mutató Messzeséget,
Hajnal legén átpirosító szerelmet, –
ily világban mivé lesznek a lelkek?

Szeretem-e még a könyveket? – kérded.
Szeretem, de – oly sötét lett az élet!
Írok még? Írok. Szívem ma is várna
ifjúságom nyugtalan táltosára.
Az a táltos, ha meg is botlott olykor, –
új erőt kapott bízó csillagoktól,
hitet egy tájtól, melyen ez-az látszat
volt jelenként, de véltük: Jövőt láttat.
S mit az igazság kimondani készlet:
– Mily gnóm törpék e rendszert váltott évek!
Egykor... én láttam az Olvasó Népet,
gondolkodni elkezdőt, volt remények

népét, mely tanult, ha máskor nem: este, miután a szerszámokat letette.
Hittem, akkor, hogy már Néppé kezd válni, érdekeire megtanul vigyázni.
Szívben jó érzés, emlékként még ott van: néptől tanultam, – s népet tanítottam!

Szívszorító ez a tönkretett ország, -
s hogy elbutult! ... de a hízelgést ontják neki a rókák és figyelnek ébren:
hol a sajt csőrös valóság-mesében?

Ha tovább írnánk La Fontaine meséjét,
nem tagadhatnánk milyen kérdés néz szét, -
költői kérdés, jövő rí le róla:

- Ha nem lesz több sajt, mit tesz sunyi róka?
2013

Ötvös László

Oldó, kötöző imádság

Szétoldozom a gonoszt
és az embert...
Összekötözöm a jóságot
és az embert.

Szétoldozom a vadságot
és az állatot...
Összekötözöm az embert
és az állatot.

Külön látom a teremtményt
és a teremtet...
Hit kapcsol össze Ismeretlent
és ismerőst...

Szasztkó Gabriella

Az író

Hosszasan körmöltem az ablak mellett ülve. Izmaim bemerevedtek, miközben a toll lassan minden egyes szó után megtorpant a kezemben. A fejem fájt, és hajnali kettőre könnyeim és szavaim is elapadtak. A mondanivaló belülről feszített. A magány ráült a vállamra az egyszobás városi garzon kopott kanapéján.

Megdörzsöltem puffadt szememet, ami sajgott a halogénlámpa erős fényétől. Hiába húztam magam közelebb a régi, rozsdás konvektorhoz, hiába tekertem magam köré vastag polár plédet, a belső remegés nem akart szűnni.

Az írás mindig feloldotta a belső sajgásomat. Keserűségem és feszültségem sokszor csak ömlött a papírra megfestve egy, a létezőnél is borzalmasabb világot. De azon az estén nem. Csak hallgattam a hajnali csöndben az esőcseppek kopogását az alumíniumborítású tetőn. A galambok összeborzolt tollal aludtak a szemközti ház sötét ablaka felett, mintha csak nekem nem jött volna álom a szememre a sötét város közepén. Szerettem volna pihenni, de amint lehunytam a szemem áramütés-szerű rángás futott végig a testemen, figyelmeztetve arra, hogy halandó vagyok.

A könnyek újra fojtogatták a torkomat, mire eldobtam a tollat az asztalra. Kezemet a tarkómra helyeztem, mélyen beszívtam a levegőt, és magamban könyörögni kezdtem. Felsőbb erőket kérleltem, hogy enyhítsék a fájdalmat, hogy adjanak nekem szavakat, amikkel kifejezhetem a világ rezzenéseit. Eddig elfogadtam a kínokat

csak azért, hogy képes legyek árnyalni az élet nehézségeit. Akkorra viszont túlzottan fájtak az álmatlan éjjelek. Pihenni akartam.

Újabb szaggatott sóhaj után a fürdőbe vettem az irányt, hogy elgyötört arcomba vizet fröcsköljek. A fájdalom maradt, de az elszántság is. Ezt akartam. A szavakkal akartam lüktetni, olyan világokat megeleveníteni, amelyek csak nálam léteztek. Lefesteni a nyári hajnalt, az éjszakai csillagokat, a hatalmas metropoliszokat és az átélt hangulatok színes világát.

Leültem a székre. Hátamra terítettem a plédet, majd vad körmölésbe kezdtem. Saját érzelmeimben fulladoztam, de nem kellett velük törődnöm, amíg a belőlem életre kelt karakterek előtt kitárult egy ablak, amely a végtelen kék égre és a frissen illatozó mezőkre nézett.

Kun Tibor

Könnycseppvirágok

Séta a
Holdfényes éjszaka
Lábai előtt
Árnyékok vetülnek
Bronz-
falra
Párok és
Álmok
Nem maradnak
Sokáig egyben
A bálra szánt
Ruhám
Szétszakadt
A könnycseppvirágok

Péter Éva Erika

Születésnapomra...

Engem a forró július
dagálya
itt vetett ki a világra
a nap melege érlelt
szelek cserzették arcom
ilyen keményre
mint vásznat a mosóasszonyok
fenyőillat ültette
bőrömbe a reményt
kákvirág kelyhe
érett tükrömmé
a Hargitán a hó figyelte
léptem méteres nyomát
Kis-Homoród partja a poharam
s a borvizek orvossággént
épülnek sejtjeimbe
mindörökre
s ha majd megvénülök
szülőföldem agyagja sója
legyen testem
végtelen takarója

Szemfenék

Kiparcellázott szíveken
a hajnal ácsorog,
fellángja viszlát se,
csak lábnyom, sár, mocsok.

Minden csók megcsontosodik,
a szó téglapor,
s minden jézusfehér szemben
ott lóg két lator.

Barcs János

Minden múltat mélyre temetek

- 86 éves lettem -

Költősorsom ez: kemény kő-hívatus.
Tiszta társak nélkül szélmalomharc.
Báránybégetés meg farkas vonyítás –
Friss sugár híján elsápad az arc.
E sárkupacon ma mindent temetek:
Bukott csillagot, gazt, kereszteket –
S e világra korán érkezettek...
És az éppen csak most indulókat;
Ma mindent nagyon mélyre eltemetek!

Tudom azt jól, hogy mit kéne temetnem,
Hogy ezek után nyugodtan éljek...
Sorsom percenként újra teremtettem,
Szívemben égnek szép szentbeszéddek.
Pontosan s jól tudom, mikor mit tegyek:
Értetek száműztem bölcs szívemet
Csúcsokon s a völgyben lefelé menet.

Ma mégis mindent mélyre eltemetek:
Temetem a fölsíró nyárfasort,
A kiszáradt kutat és a viharlámpát,
A „szökött” kertvéget, pincegádort,
Felhőkbe futó meredek kálváriát...
A megírt, s álmodott verseimet;
Tövist, cserepet, s az irigy szemeket.
Ma minden múltat mélyre temetek: –
A fájdalmas tájon felgyűlt szemetet.
Ma minden múltat mélyre temetek!

Epilógus

Hiába várod, nincs már az a sín;
Eltemette súlyos nyolcvanhat év: –

S tűnődhetsz még naponta valamin,
Sorsodnak volt elhinni ereje:
Versem virrasztása egyetlen kincs,
De lehet: ma még nem halok bele...

(Szigethalom, 2014. május 25. du. 15 óra)

Sugárvirágok

Bölcs reménnyel, kábulatban álltam,
s eltűntél a pirkadásban,
és azóta is kereslek.

Szélvihar követte a lépted,
szakadék térdelt elébed,
és a fák is fölbukfenceztek.

Vércsék visongtak a kék égen,
s csak nézted őket kevélyen;
nem tudhattad azt, hogy látlak.

Bátran elindultam nagy csöndben;
sétáltam hajnalgyönyörben,
s napfényvirágok cibáltak.

Hajnal volt, s Te vissza sem néztél;
üresebb voltál a szélnél,
soványabb, mint a suttogás.

(Nyíregyháza-Sóstó, 1993, augusztus 18.)

Németh Erzsébet

Csendet lapozva

Lapozd a csendet...
bár fakók az oldalak.
Ha tovább nézed őket:
kifehérednek, mint havak,
s mint szép teste a nőnek,
úgy vakítanak,
áradnak ujjaidon át
egészen lelkedig.
Aki így tisztulhat meg,
többé tán nem is vétkezik

2014

Ember - út

Olajozatlan idő
nyikorgó napjai...
Átlépsz minden küszöbön,
hogy eljuss magadhoz,
a végtelenen túlra.
Szél zuhan be ódon falakon,
csillagmonitor villog,
célpont vagy,
s eszedbe se jut
kétkedni újra,
hinni tudsz,
nem sejtet micsoda
éle van a kornak
és a késnek,
nem jaidulsz:
mikor ujjaid
hold-viola-szirmaira
csöppen a világ
Új Teastamentumának vére.

2014

Magyari Barna

Ember-fokozat

pár deka aggyal
szócérnán függők
ráncomban hasal
a múlás ügynök

hús-meleg hajnal
vakarja arcom
muszáj pár dallal
magamat adnom

betűfüstjeit
ontja a szellem
álmom tüzelik
rímeim csendben

valami nyúlik
ez a sors húrja
mennyi van bűmig
senki sem tudja

szállít sok magányt
a lélek konvoj
keveset hagynál
ebből a korból

s ahol a vigasz
bármit botozhat
ott kezdődik az
ember-fokozat

*

Németh Erzsébet

Metaforaszóttas

(egysorosokból)

Weöres Sándor emlékére

1. Vulkánszerелеmből feltörő láva.
2. Áldassék a magzat belső virrasztása.
3. Ünnepszemek.
4. Templomtűrelem.
5. Az élet kulcsa Isis bal kezében.
6. Ágbogakarat.
7. Elesik még párszor az ember, mielőtt végleg talpra áll.
8. Ásatása szavakba temetett ígéreteknek.
9. Pillanatcsokor.
10. Festi sorsodat az idő.
11. Messzebb-e a múlt, mint a jövő?
12. Tűzúton jégbakancs nem töri fel lábad.
13. Időmostohánk is anya.
14. Ámulatvirradat.
15. Együtt alkotunk kört, közösen alkotunk kort.
16. Lélekszörnyeteg.
17. A Napragyogást vak is látja.
18. Király a becsület vagy szolga?
19. Reménypusztán legel a táltos.
20. Te keresed Istent, s ő talál meg téged.
21. Sivatagsebek.
22. A szív maga: még nem szeretet.
23. Egyszer bohócsipka lesz a katonasapka is.
24. Fájdalompiramis.
25. Lélektorony.
26. Siratófalárnyék.
27. Földutak, vízutak, fényutak patkói emberlábakon.
28. Szabadítsd fel gyarmatosított magad!
29. Forgószélvágys.
30. Hologramlétek.
31. Világviijogás.
32. Tettek nélkül a hit nem szimfónia.
33. Koponyakolostorban vonaglik utolsó táncod.

Móritz Mátyás

Horgony

Rám csukódott a körülmények aknazárja,
enyém csak a szabadság pár centimétere;
versem a szépség lehetőségét kizárja,
enyém csupán a kutya megrágott étele.

Miközben várom, hogy meg fogok üdvözülni,
hogy meddig bírja még ki szívemen a retesz;
nyugtalan abba fogok beleőszülni,
hogy talán a sors engem is figyelembe vesz.

És nem az lesz, aki ellenem rosszat forral,
mint akinek nincs fogalma mennyit szenvedek;
négy szemközt a teljesen vaksi utókorral.

Szeretném látni magam végre tejfehéren,
szeretném megélni, hogy egyszer horgonyt vetek,
mert félek, hogy Istent többé már el nem érem.

Budapest flórája és faunája

Változik a város, akár az évszakok,
melyet gondolataimmal kiszínezek;
ünneplőbe öltöznek mind a versszakok,
él a város, ahogy lélegzetet veszek.

A Duna-parton, a Hold ezüst fényében,
a virágzó gesztenyefák illatában;
a sok bejáratlan út szövevényében,
a csodálat egyetemes áramlatában.

Az álmok mind a vállamra telepednek,
a végtelenül elnyúló éjszakában;
a városban, mely része az életednek.

Amelyet be csak a végtelen határol,
és Én az életem minden szakaszában,
hírt viszek a nagy világba e csodáról.

Fedák Anita

A szekrény

- A k... anyját annak, aki ezt a küszöböt ide rakta - reccsent bele a 38 fokos hőségbe a kövér Guszti repedtfazék hangja, miközben a botlása után a nehéz bútordarabon lökött egy nagyot.

Özvegy Láponyosné a durva hangra összerезzent. Ura, aki tegnapról kiterítve feküdt a tisztaszoba nagyasztalán szinte minden este elkurjantotta ezt a mondatot. A teherhordó Gusztiba ugyan nem lötyögött most annyi liter pálinka meg sör, mint anno a vén Láponyosban a kocsmázások után, de akkor is szomorú gondolatokat hozott a lelke felszínére.

A háromajtós behemót szekrény ebben a házban egyet jelentett a menedékkal. Kislánykorában odabújt a nyári zivatarok kísérte dörgések és villámlások elől. Egyszer a szomszéd csűrbe csapódva hatalmas tüzet is okozott. Csak arra emlékszik, hogy a nagy kiabálások édes álmából ébresztették fel. Szülei vizes vödörrel rohantak fel alá, és nem törődtek a megriadt és pityergő kislánnyal. Félelmében belebújt a ruhásszekrénybe, amely az erős levendula és naftalin illattól elbódította, és álomba szenderült. Apja hangjára riadt fel, aki a nevét kiabálta. Mikor megtalálta a szekrényben, hatalmas és izmos karjaiba vette, és kis buksiját puszilgatva vitte viszza az ágyába.

Később ugyanaz a szekrény már a gyerekeinek is bűvő helye lett. Na, nem gyerekjátékból. A durva és agresszív természetű, szinte minden este részegen hazatámaszkodó Láponyos veréseitől menekült oda az anya és a két reszkető gyermek.

Gondolataiból nagynénje riasztotta fel.

- Minek akarsz mindenáron megszabadulni ettől a még most is szép diófaszekrénytől?

- Minek, minek? Csak! - vágott vissza, bár maga sem értette, hogy miért ilyen ellenséges az öregasszonnyal.

- Ha kell, neked adom, nekem már nincs rá szükségem.

- El is viszem, mert te olyan marha vagy, nem értesz a régi bútorokhoz. Ezt a szekrényt a fiam átkeni olajjal, osztán szebb lesz, mint újkorában - vágott vissza flegmán a Bözsi.

De hangja már nagyon távoli volt Láponyosné számára. Mit tudhatja ez a falusi pletykafészek, hogy itt bent a városban, több száz kilométerre minden rokonságtól, egyedül a gyerekeivel, védtelenül, mennyi szenvedést őriztek ezek a szekrényfiókok. A vállfákon függő ingek, zakók, kabátok és bundák. Minden zsebükből volt egy történet...

Előbb csak egyedül bújt be a kabátok és bundák közé, mikor a részegen ordibáló Láponyos haragjában előbb a hokedlit vágta hozzá, majd miután a lábát ért fájdalomtól a konyhapadlóra roskadva a hajába markolt, és az arcára mért záporozó ütésekre tért át, egy óvatlan pillanatban sikerült kirohannia az előszobába. Becsapta az ajtót, mintha kiment volna, de besurrant a másik oldalt nyíló hálóba és reszketve bújt el a szekrény biztonságot sejtető hűvösében.

- Te bűdös kurva, úgy is megöllek! - ordította a férfi a nagy konyhakéssel hadonászva, majd az asztalra kitett vacsora edényeit sodorta le egy durva mozdulattal.

Mikor már a gyerekeit is menteni kel-

lett a szakmai körökben elismert jó nevű bányamérnök részeges agresszív kitöréseitől, már nehezebb volt. A picik féltek és sírtak, miközben anyjuk rettegve tapasztotta kezét a szájukra. Ha megtalálta volna őket az az állat, szomorú véget érnek...

Ismét az öreg Bözsi állt meg a háta mögött. Nem látta, de a szaga elárulta kilétét. A leheletéből áradó házi főzött pálinka jellegzetes bűze szinte már beleívódott a bőre alá. Bár mindig is állította, hogy ő csak reggelente egy kiskupicával, orvoságként, de mindenki tudta róla, hogy az otthoni kredencének az alján sorakoznak a kis butéliák...

– Majd baltával összehasogatom téli-re, tüzelőnek.

– Vidd csak azt a szekrényt, úgy is kidobtam volna – lökte oda szót a vénaszszonynak.

– Bolond, bolond... – óbégat rá a vén banya, miközben szorgalmasan hányta magára a keresztet. – Bolond vagy te, jóasszony. Az urad halála elvette teljesen az eszed.

– Elvette?

Özvegy Láponyosné arca hirtelen, mint a kisütő napzuhatag arany sugarai, mosolyra derült. Nem, nem és nem. Egy hirtelen jött gondolatától vezérelve a két bútort cipelő izzadó férfi után szaladt. A háromajtós szekrény már kinn állt az utcán. Az egyik kinyílt ajtaját megfogva egy hirtelen mozdulattal, erősen becsapta. A bútor előbb egy fájdalmas recsenéssel fogadta a csapódást, majd az ajtó teljesen beragadt.

Bezárva és befogadva magába a sors által kegyetlenül meggyűrt asszony minden fájdalmát...

Halász Imre

Becsei új utca a templom mögött

Sógornőmnek a Jókai-Kilián-Jókai utcába

Ikrásodik oltott mész és dinnye,
szerszámok éle szemben a Nappal,
a vén biciklilakat sört vedel
az asztalon dongó darazsakkal.

Kéményemelő új honfoglalók;
mércejük a torony galambbal, kereszttel.
Függőőnjuk mögül elhajló ősz svábok
már vigyázban állnak – bámul le a mester.

Szárnyal lent a Himnusz, nénikék botoznak,
szeretnének ők is nagy királyt imádni.
Úgy meghúzza válluk az imakönyv, ahogy
hatvan évig húzta a krászli*.

Tombol augusztus: húség-hőségünnepe!
Zeng a zsoltár, majd felel rá pár táncdal.
Országépítőnket köszöntjük! Padlások
csurig kőművesekkel, s darázsszal.

(*fonott háti kosár) 1989

Nyárvégi hajnalok

Immár az éjszakák, immár a hajnalok
porcukorrá fújják a nyári harmatot,
és bár mézes az is, és bár édes ez is,
zúzmarás reggelre csak rám keseredik.

Az aranyeső

Az aranyeső a gyárkapuig csorog,
söprögető nénike bámul a Holdra,
mintha Vilmos-bajszú szeretője kopott
ezüstsavú bádog zsebórája szólna.

Tillmann Pentele

Pálmafás alfában

Mellettem meztelen
Mellekkel napozik
A világegyetem.
Egyetlen egy percig
Elfelejthetem, hogy
Valaha léteztem.

Huszonnégy óra

Az éj hézagkitöltő
Kéjcsend szentelte idő,
Sötétké életošvény.
Orgazmus-üstökös, s fény
Tör ki újra a lékből:
Nappal varázsa vérbő
Lámpás kősa világban.

Bolygóközi kapcsolat

csillagok lila fénygóca
begabalyodott a
világunkat kinövő nagy
égig érő paszulyfa friss
hajtású pödrött kacsába

Helyszínelés

Patanyomok
A hűs patak
Víztükrébe
Olvadva, majd
Fagyva, ahogy
A hős lovag
Lova tova
Hagyta.

Bíró László

Csillagmintás vászon az ég

a magánnyal hígított ősz este
akár a jó gipsz megköti a semmit
itt hol a szél a szív sejtavart kavár
s távoli szoknyád olvadása hevít

idő-nedvbe mártott spongya a világ
fölköttem az ég csillagmintás vászon
ha rád gondolok lüktet a horizont
a messzeségben szerelmünkkel játszom

nézd ma tődōddel lélegzik az ihlet
téged olvas itt a szorgos képzelet
ha fotód nézem boldogít varázsod
de ajkam nem mozdul csak az én nevet

magányhangzókkal és idegkötőkkel
furcsán foszforeszkál a grammatika
és ebben a nagy nyelvtani félhomályban
te vagy a mindenséget fénylő szikra

A szenvedés belém kortyol

a sorsom csak szakadt cipő
mit fel nem próbál ma itt nő
s mert magányom el nem indul
lelkemben vadul a pitbull

testemben is nagy a káosz
probléma láncol az ágyhoz
repedt bordám sajog nagyon
a jaj-szobát mind belakom

nem múlik gondom a bortól
a szenvedés belém kortyol
a fájdalom gyalul engem
muszáj megint összébb mennem

Novák Noémi

Koltó

Hosszút időzik zugain az alkony.
Hegyek tenyerében kék víz kanyargón.
Türelmesen várnak a csillagok, a csönd:
tehenek hozzák el szarvaik között.

Anyám nyelvére nyílnak a szájak.
Éneket kéretlen kísér a bánat.
Vaskos kéz tanítja: könyv, kenyér, ha eszel!
Idő, ima porlik sötét fahéjnyelen.

Boglyák: felemelt ujjú vénember-öklök:
hallgassál! Rögvest leszakad az este.
Virágok nyújtják föl fehér homlokukat,
mintha a tejút csak pár lépés lenne.

Játszik, kér, marad

Sápadtságod még fegyelmezett.
Aztán félrebillen fejed,
s hajad engedelmes máris. Dévajul
csusszan, játszik, tenyerembe hull.
A szem hamarabb vágyik
aprót, könnyűt simulni,
mint az ajak.
Ó, mint a madarak:
csak föl és föl és magunkon túlra,
egymásba újra behullva,
forró arccal és fogvacogva,
mintha korty levegőm,
mintha korty levegőd
az utolsó volna.

Csillag Tamás

Tömbházak vas-szín lugasában

Tömbházak vas-szín lugasában
minden férfi vágyik a jóra.
Az ívlámpák sorfala feszes,
ez a huszonegyedik óra.

A kirakatok rendje díszes,
csak a műanyagbabák vakok.
Létezik olyan pupillakút,
miben ilyen tiszta, s jó vagyok?

Párolgó vágyak gőzein élek,
hogy mit lélegzek, nem tudja más.
Bizonyosságaim nehezítenek,
mint esti utcát a hallgatás.

Visszafelé kezdek

Tömbháznői gyufáskatulyába zár
az isten, ólmos minden munkanap.
Egyszerű vagyok, szótlán és szikár,
Ábelek között a legkínabb.

Átsüt rajtam – rendezetlen ingen,
az én bűnöm más: se szent, se tiltott.
Bár lehetne megtorpanni csendben,
s csodálni egy beteg rozsmaringot.

Végül magába dől minden kezdet,
ha számolok – visszafele kezdek,
mint a bölcsek, meztelennek látlak.

Tócsában térdepelnek az utcák,
a délutánok nehezek-furcsák:
de téged, de téged tartanálak.

Németh Dezső

Menyecskeeste

Zuhatageső-hajú szépséges varázsom,
megtermődő öled távola
végsőbe vesző ...

Itt maradtam maradhatatlanul
kibírhatalanságom oldalán –
(Ékkönyomat felejtésed ékírása rajtam)
Lányszellő-hajú sustorgó varázsom:

Gömbölyűségem!

Hajlatosságom!

Szirommadaram!

Repülősödjél hozzám!

Ma ebédre várlak:

kilevesedett tányérom,

meghúsosodott tálam,

süteményesem vár...

Süteményes-testű hegedűékes
menyecskeeste:

napkandallónk kihűlt,

de látom árnyékodon

elterül a fény;

színes tünemény

örömök fortissimóin

örök szimfóniám.

Kirakodóvásár

Kürtőskalácsos

estehajú táj

buzogányujja simogat

nádszálon ringó madarat.

Selyem-kék vízen a szárcsa

bólintgat örvénybogáncsra.

Holdszemű aranymágia:

a ringlispíl, a vásárfia,
mézeskalácshuszárok hada. –

Árnyékkalme a parton:

asszonyodó szerelem terem,

kötényben bujkáló láng –

Szoknyástalanul

csodavilága.

Hajnalodásom

Fonott kalácsból

súgó melegség

és csöngő-ajak;

fogsorkőn őrlődő ének –

Énekmadaram!

Madárkodásom fakopács-xilofon.

Üllőcsengős este

vacsorás asztalnál

énekesedő asszonyom

versemben rejtelek.

Holdékszer nyakadon

éjarany szerelem;

láz-piros énekkehely a szád –

Hová gyöngyösödtél

hajnalodásom

elvermelt szerelme?

2013

Lukács Mária

Fűszál és lilium

Úgy tűnik, már csak én alszom benned,
körülöttem a tér – minden rezeg:
a föld, a fűszál, a lávahegyek,
a tó mélye szelíd, árka csendes.

A napsugár parányi tűszála
szívemet ölti ma új ruhába.
Megértem őt, hol súlya, ott vágya,
illatozni akar bokrétába.

Bátor vagy, jó lesz, mikor majd ott állsz;
prizmádban már csillan a mennyország,
alfa kezében a napkoronán –
ómegát ölel egy liliumszál.

Szélfogó

Egy oázis illatozik a teraszon,
szemben a vár kapuja ásít –
tárva-nyitva, rajta héjaszem,
kikötőbe ért egy vízibusz,
alatta álmok folynak el...
s mindezt most megint
neked mondom el;
könnyű a tested, felelem,

úton vagy már régóta,
lámpás kezében –
Istentől örökölted
természeted, vagy nekem,
adtad a látást szememnek:
szép illúziót, a lényeged
sosem veszhet el, a menny,
melyet teremtettél:
elhozta az örök tavaszt –

nekem fogan millió gyökér
és erezet, szélfogó nyár,
őszben a veleje, suhannak
a fákon a levelek, hullámok
rabjai hajók – elúszott már,
és a part maradt, üresen...
várja lépteid nesztét, ha
maradhatsz, maradj mindörökké.

Botos Ferenc

Rózsafüzér

port és csillagot
tűhegynyi pontba gyűjtve
elkezdí újra

megperzselt vásznon
csak egy test lenyomata
jelzi hiányod

levél fonákján
hasadt kőlapon rejlő
írás: a Neved

bükkök gót ívén
gyönyörű monstancia
a felkelő nap

ó, fűszálzene
egyszólamú a széellel
a többi már csend

bokád imája
az utolsó utáni
csendes szerelem

Németh Erzsébet

Ma én is...

Boldog pillanatok vándormadarai,
ma én is veletek szállok...
együtt pihenünk fáradt szíveken,
sárguló levelű barackfaágon.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.

A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Galló Kovács Zsuzsanna

Emlékezés boldog nyarakra

Búzavirágkék és
pipacsvörös nyár volt,
az eresz alatt
fecskék tátogtak éhesen,
estefelé
cserépfazékból ettük
az aludttej
pincehidegen,
lassan kanalizva
a garádics előtt, s
tehéncsorda kolompolt
az utca felől.

Búzavirágkék és
pipacsvörös nyár volt,
hajunkat esővízben mostuk,
selymesen száradt
lágyn a nap melegében,
mályvák fölött
lepkék kergetőztek
pajkosan,
s hamvas szárnyaikkal
elillantak,
mint a pillanat.

Műteremben

Csend árad a levegőben, a csend az
ami átöleli a levetett ruhák illatát,
s a poros mellszobor árnyékát,
mint pók szövi be hálójával
a mozdulatlanság.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.